

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 17, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:5769](#) 20-07-2021

Handhaving/Meerssen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:5423](#) 15-06-2021

Handhaving/Rotterdam

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1800](#) 11-08-2021

Omgevingsvergunning/Venray

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1790](#) 11-08-2021

Bestemmingsplan/Bronckhorst

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1788](#) 11-08-2021

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Roerdalen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1752](#) 04-08-2021

Bestemmingsplan/Gooise Meren

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1705](#) 02-08-2021

Handhaving/Ede

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets/Roerdalen

Legkippenhouderij wordt gewijzigd in geitenhouderij. Verweerder heeft geen aanleiding hoeven zien voor m.e.r.-plicht en kon obm verlenen.

Casus

Vergunninghouder heeft een agrarisch bedrijf en mag daar op grond van een milieuvergunning 70.600 legkippen houden. Hij heeft een vergunning aangevraagd voor het houden van 1.600 melkgeiten en 400 opfokgeiten in plaats van de kippen. Het college heeft de gevraagde omgevingsvergunning beperkte milieutoets (obm) verleend omdat er geen belangrijke nadelige gevolgen kunnen optreden in verband met de volksgezondheid, zodat geen m.e.r.-plicht geldt.

Appellant betoogt dat uit het rapport 'Veehouderij en gezondheid omwonenden' van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu van 5 juli 2016 (hierna: VGO I) en het document 'Vragen en antwoorden geitenhouderij en gezondheid' van het Kennisplatform Veehouderij en Humane Gezondheid van 13 april 2017, volgt dat mensen die binnen 1 tot 2 km van een geitenhouderij wonen een verhoogde kans hebben op longontsteking. Verder heeft de GGD op 7 juli 2016 opgeroepen om een grotere afstand aan te houden tussen woonhuizen en veehouderijen. Toen was dus al bekend dat de eerder geadviseerde afstand van 250 m ontoereikend was.

Rechtsvraag

1. Bevat het rapport VGO I algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen?
2. Had verweerder, gelet op de oproep van de GGD, de obm uit voorzorg moeten weigeren?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 17 mei 2017,

ECLI:NL:RVS:2017:1301), bevat dat rapport geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de gezondheidsrisico's voor omwonenden van geitenhouderijen. Hetzelfde geldt voor het document van het Kennisplatform Veehouderij en Humane Gezondheid. Daarin wordt verwezen naar VGO I en is vermeld dat er geen wetenschappelijke onderbouwing is voor een algemeen geldende veilige afstand tussen geitenhouderijen en woningen. Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat de geitenhouderij waar het in deze zaak om gaat tot belangrijke nadelige milieugevolgen zal leiden.

2. Het bericht van de GGD waarin staat dat uit voorzorg maatregelen moeten worden genomen ter bescherming van de gezondheid van omwonenden, kan ook niet tot de conclusie leiden dat het college de OBM had moeten weigeren. Daargelaten dat dit bericht geen concrete maatregelen vermeldt, is de beoordeling van de aanvaardbaarheid van (onzekere) risico's primair een bestuurlijke taak (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2442).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1788

Zaaknummer: 202001721/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder i Wabo, 2.2a lid 1 onder d Bor, 2.17 Wabo, 5.13b Bor en 7.17 Wm

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Bronckhorst

De uitbreiding van een geitenhouderij die het bestemmingsplan mogelijk maakt is in strijd met het bepaalde in de provinciale omgevingsverordening.

Casus

De uitspraak heeft betrekking op een tweetal veegplannen, waarmee nieuwe initiatieven en ambtshalve aanpassingen van het bestaande bestemmingsplan zijn gebundeld. Het plan voorziet onder meer in het in de planregels opnemen van een bij besluit van 2 juni 2017 verleende vergunning op grond van de Wet natuurbescherming voor het uitbreiden van de bestaande geitenhouderij van 1265 geiten naar 1995 geiten. Een aantal appellanten heeft hiertegen beroep ingesteld. Zij betogen dat het toevoegen van de bij besluit van 2 juni 2017 verleende Wnb-vergunning aan bijlage 7 van de planregels in strijd is met artikel 2.8, tweede lid, van de Wnb. Voor die vergunning is geen correcte passende beoordeling verricht omdat is verwezen naar het Programma Aanpak Stikstof. Dit betoog kan, gelet op het relativiteitsbeginsel niet leiden tot vernietiging van het plan. Het te beschermen natuurgebied ligt op meer dan 10 km van hun woning. Verder voeren appellanten aan dat uitbreiding in strijd is met het tijdelijke verbod op nieuwvestiging en uitbreiding van geitenhouderijen uit artikel 2.34 van de Omgevingsverordening Gelderland (hierna: Omgevingsverordening).

Rechtsvraag

Is het vaststellen van het bestemmingsplan in strijd met het doel en de strekking van de instructieregel uit artikel 2.34, vierde lid, van de Omgevingsverordening?

Uitspraak

Provinciale staten van Gelderland hebben met artikel 2.34 van de Omgevingsverordening een verbodsregeling voor de vestiging en uitbreiding van geitenhouderijen ingesteld. Daarmee is een bevestiging van de bestaande legale situatie beoogd per 30 augustus 2017. Met de regeling willen provinciale staten mogelijke gezondheidsschade voor omwonenden bij de vestiging of

uitbreiding van geitenhouderijen voorkomen. Naar het verband tussen geitenhouderijen en een groter aantal longontstekingen bij omwonenden vindt onderzoek plaats.

Uit artikel 2.34, eerste lid, aanhef en onder c, van de Omgevingsverordening volgt dat het vergroten van het aantal geiten op een bestaande geitenhouderij verboden is. Bij het vaststellen van een nieuw bestemmingsplan zal de raad artikel 2.34, vierde lid, in acht moeten nemen. Het strookt niet met doel en strekking van die instructieregel als de raad voor het verstrijken van de implementatietermijn – op 1 januari 2021 (thans: 1 januari 2024) – een plan vaststelt dat met het verbod in het eerste lid in strijd is.

Niet in geschil is dat het bestemmingsplan voor het landelijk gebied en de daarop gebaseerde veegplannen niet voorzien in een verbodsregeling als bedoeld in artikel 2.34, eerste lid, van de Omgevingsverordening. Daarbij overweegt de Afdeling dat niet is gebleken dat in dit geval de uitzondering in het tweede lid op het verbod van toepassing is.

Dat het provinciebestuur zich zou kunnen vinden in de opname van de Wnb-vergunning van 2 juni 2017 in bijlage 7, zoals de raad via ambtelijk contact heeft vernomen, volgt niet uit de stukken en neemt de strijd met artikel 2.34 niet weg. Dat de Wnb-vergunning is gedateerd vóór het ingestelde geitenmoratorium, maakt het ook niet anders omdat pas met het plan van 4 juni 2020, opnieuw vastgesteld op 29 oktober 2020, is voorzien in de planologische inpassing en het moratorium op die data wel van toepassing was.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1790

Zaaknummer: 202004051/1/R4

Wetsartikelen: 2.34 Omgevingsverordening Gelderland

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Venray

Beoordeling cumulatieve geurhinder in het kader van de ruimtelijke ordening.

Casus

Omgevingsvergunning milieu en afwijken van het bestemmingsplan voor het realiseren van een nieuwe varkensstal. Ten tijde van de verlening golden nog de oude geuremissiefactoren op grond van de Rgv en had de minister de WUR opdracht gegeven deze te onderzoeken (hetgeen later aanleiding zou zijn om deze emissiefactoren aan te passen). Bij één woning wordt de in het gemeentelijke geurbeleid opgenomen norm van 20 ouE/m³ achtergrondbelasting in de bestaande situatie al overschreden en deze overschrijding zal ten gevolge van de vergunningverlening verder toenemen.

Rechtsvraag

Kon verweerder, ondanks de toename van de overschrijding van de toegestane achtergrondbelasting, de afwijking van het bestemmingsplan vergunnen?

Uitspraak

In de ruimtelijke onderbouwing is de achtergrondbelasting ter plaatse van 18 percelen in de directe omgeving van het perceel in kaart gebracht. Deze percelen zijn als maatgevend aangemerkt. Hiervoor is een V-Stacksberekening gemaakt. Op 17 percelen wordt aan de geurnorm van 20 ouE/m³ voldaan. Aan de [locatie 2] wordt die norm overschreden en is sprake van een geurbelasting van 25,377 ouE/m³ in de bestaande situatie en 25,615 ouE/m³ in de vergunde situatie. De situatie ter plaatse wordt in de Gebiedsvisie geclassificeerd als een 'tamelijk slecht' woon- en leefklimaat.

Volgens de geurberekeningen van het college bedraagt de toename van de achtergrondbelasting ter plaatse van [locatie 2] als gevolg van de voorgenomen uitbreiding 0,238 ouE/m³. De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat het college gewicht heeft mogen toekennen aan de omstandigheid dat de achtergrondbelasting

slechts licht toeneemt door de uitbreiding en dat de classificatie als een tamelijk slecht woon- en leefklimaat ongewijzigd blijft. Met de rechtbank ziet de Afdeling onder deze omstandigheden aanleiding voor het oordeel dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de geurbelasting ter plaatse van de woning aan [locatie 2] niet in de weg stond aan verlening van de vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

Overigens merkt de Afdeling nog op dat in het op 12 mei 2021 vastgestelde bestemmingsplan 'Veulenseweg ongen – [locatie 2] – [locatie 3] Leunen' aan het perceel [locatie 2] de bestemming 'Agrarisch' is toegekend en het gebruik als woning niet meer bij recht is toegestaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1800

Zaaknummer: 201908219/1/R2

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a sub 3 Wabo

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Gooise Meren

Bij beoordeling van geluidbelasting ten gevolge van warmtepompen heeft verweerder zich niet enkel kunnen baseren op artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit, ook cumulatie had moeten worden onderzocht.

Casus

Bij besluit van 20 mei 2020 heeft de raad van de gemeente Gooise Meren het bestemmingsplan ‘Het Anker 2 Muiden’ vastgesteld. Het plan maakt de ontwikkeling mogelijk van een nieuw woongebouw met veertig drie- en tweekamerwoningen in de sociale huursector. Ruimteverwarming en bereiding warmtapwater zal in het voorziene woongebouw plaatsvinden met een warmtepomp en woningen zullen daarom geen gasaansluiting nodig hebben. Appellanten zijn direct omwonenden van het plangebied. Zij kunnen zich niet verenigen met de voorziene ontwikkeling van het woongebouw. Zij vrezen aantasting van hun akoestisch woon- en leefklimaat. De raad heeft volgens hen ten onrechte geen onderzoek gedaan naar de cumulatieve geluidbelasting als gevolg van (onder meer) de warmtepompen van de voorziene woningen.

De raad stelt zich op het standpunt dat het bestemmingsplan geen onaanvaardbare gevolgen heeft voor het akoestisch woon- en leefklimaat van appellanten. Ter onderbouwing van zijn standpunt verwijst de raad naar het akoestisch onderzoek dat is verricht en waarvan de resultaten zijn neergelegd in het rapport ‘Plan “Ankerplaats” in Muiden, onderzoek geluid parkeerterrein’ van 9 december 2019 (hierna: het akoestisch onderzoek). Hierin wordt geconcludeerd dat de voorziene ontwikkeling (inclusief de daarbij voorziene parkeergelegenheid) geen onaanvaardbare akoestische gevolgen heeft voor het woon- en leefklimaat bij de naastgelegen woningen van onder andere appellanten.

Rechtsvraag

Moet verweerder bij het vaststellen van een bestemmingsplan rekening houden met de cumulatie van geluid ten gevolge van verschillende warmtepompen die horen bij in elkaars

nabijheid gelegen nieuwe woningen?

Uitspraak

De Afdeling stelt voorop dat de raad zich in het kader van een goede ruimtelijke ordening ervan dient te vergewissen dat de planologisch voorziene ontwikkeling geen onaanvaardbare gevolgen heeft voor het akoestisch woon- en leefklimaat van omwonenden. Cumulatie van geluidbelasting van verschillende (relevante) geluidsbronnen dient bij die beoordeling te worden betrokken.

Ten aanzien van het geluid afkomstig van warmtepompen heeft de raad, onder verwijzing naar artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit 2012, erop gewezen dat (lucht)warmtepompen niet meer dan 40 dB(A) op de erfgrens mogen produceren. Daarbij lijkt de raad niet te hebben onderkend dat de norm van artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit 2012 slechts ziet op één enkele warmtepomp en geen rekening houdt met de cumulatie van meerdere installaties in elkaars nabijheid, terwijl het bestemmingsplan voorziet in meerdere woningen. De raad had moeten nagaan of de geluidbelasting die een gevolg is van de toepassing van warmtepompen voor een appartementsgebouw in overeenstemming is met een goed woon- en leefklimaat. Daarbij kan worden uitgegaan van een representatieve, normale wijze van toepassen van warmtepompen. Dat is niet gedaan. Gezien het vorenstaande ziet de Afdeling in hetgeen appellanten hebben aangevoerd aanleiding voor het oordeel dat de raad zich, onder verwijzing naar het akoestisch onderzoek, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het bestemmingsplan geen onaanvaardbare gevolgen heeft voor het akoestisch woon- en leefklimaat van appellanten. Gelet hierop is het bestemmingsplan niet genomen in overeenstemming met de zorgvuldigheid die de raad op grond van artikel 3:2 van de Awb dient te betrachten bij het voorbereiden van een besluit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1752

Zaaknummer: 202004049/1/R1

Wetsartikelen: 3.8 lid 2 Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Handhaving/Meerssen

Een last onder dwangsom die verwijst naar de zorgplicht uit artikel 2.7a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit is onvoldoende duidelijk.

Casus

Het college heeft aan een bedrijf dat hondenvoer produceert de volgende last opgelegd:

‘(...) ervoor te zorgen dat u door uw inrichting veroorzaakte geurhinder voorkomt, dan wel voor zover dit niet mogelijk is beperkt tot een aanvaardbaar niveau.

U kunt dit doen door ervoor te zorgen dat de aansluiting van de afzuigslang op het biofilter wordt herstelt (rechtbank:sic) en door er tevens voor te zorgen dat de afzuiging van het biofilter, alsmede het biofilter zelf naar behoren functioneert’.

Rechtsvraag

Is de opgelegde last voldoende duidelijk?

Uitspraak

De last zelf bevat niet meer dan de formulering van de open norm die in artikel 2.7a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit is neergelegd. Nu de last zo algemeen en vaag is omschreven, is het van belang dat de daaraan gekoppelde herstelmaatregel duidelijkheid biedt over hetgeen eiser moet doen of nalaten om te voorkomen dat hij dwangsommen verbeurt. De herstelmaatregel is in zoverre duidelijk dat daarin wordt aangegeven dat de aansluiting van de afzuigslang van het biofilter moet worden hersteld. Wat moet worden verstaan onder deugdelijk functioneren van het biobed en de afzuiging daarvan is echter onduidelijk. Op geen enkele wijze is aangegeven welke eisen aan een te hanteren luchtwassysteem en de werking daarvan worden gesteld. Ook is in het vage gelaten of er nog andere maatregelen nodig zijn om te bereiken dat aan genoemde zorgplichten wordt voldaan. De rechtbank is daarom van oordeel dat het bestreden besluit wat betreft de last over geurhinder niet voldoende rechtszeker is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:5769

Zaaknummer: ROE 19/1373 en ROE 19/2551

Wetsartikelen: 2.1 Activiteitenbesluit en 2.7a lid 1 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Handhaving/Rotterdam

Maakt een omschrijving die met de aanvraag is ingediend deel uit van de omgevingsvergunning milieu die op basis van die aanvraag is verleend?

Casus

Het college heeft aan RWG, een op- en overslagterminal voor containers met gevaarlijke stoffen, een last onder dwangsom opgelegd waarin is bepaald dat BRZO 2015 relevante lading binnen de inrichting niet langer dan 14 dagen aanwezig mag zijn. RWG betoogt dat uit de considerans van de aan haar verleende omgevingsvergunning blijkt dat van een termijn van 14 dagen geen sprake kan zijn. Verweerder stelt dat RWG in een notitie die zij met de vergunningaanvraag heeft ingediend de termijn van 14 dagen voor tijdelijke opslag zelf heeft aangegeven.

Rechtsvraag

Is een omschrijving die bij de aanvraag van een vergunning is ingediend een bindend onderdeel van die vergunning?

Uitspraak

De voorzieningenrechter overweegt dat bijlagen bij een vergunningaanvraag onderdeel kunnen uitmaken van de uiteindelijk te verlenen omgevingsvergunning. Omdat de beschrijvingen in de aanvraag niet altijd zijn bedoeld om in een juridisch bindend document te worden opgenomen, is het alleen in bijzondere gevallen gewenst om (delen) van de aanvraag onderdeel uit te laten maken van de vergunning. Het bevoegd gezag kan ervoor kiezen om onderdelen van de aanvraag te koppelen aan de vergunning. Door in één of meer voorschriften te bepalen dat (een deel van de) aanvraag onderdeel is van de vergunning, krijgt (dat deel van) de aanvraag de status van vergunningvoorschrift.

In dit geval is de thans door verweerder gehanteerde norm van 14 dagen, waarvan hij stelt dat deze mede afkomstig is van de bij de vergunningaanvraag gevoegde documenten, niet in een

vergunningvoorschrift vastgelegd. Daarbij merkt de voorzieningenrechter op dat de notitie van 15 december 2010 overigens slechts een niet-technische samenvatting bevat, terwijl de kwantitatieve risicoanalyse eveneens op p. 12 aangeeft dat 'bovenstaande berekening niet representatief is voor zeldzame situaties'. Op basis hiervan kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet worden gesteld dat de 14-dagen-termijn in dit geval als een vastgestelde norm heeft te gelden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:5423

Zaaknummer: ROT-21_02001

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo

RECHTSPRAAK

Handhaving/Ede

Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening tegen last onder dwangsom ten aanzien van melden van ongewoon voorval.

Casus

Het college heeft aan een biomassacentrale (hierna: BEN) naar aanleiding van een drietal overtredingen van de verplichting om een ongewoon voorval zo spoedig mogelijk te melden een last onder dwangsom opgelegd. Verzoekster betoogt dat niet duidelijk is wanneer sprake is van ongewoon voorval en dat opgelegde last meebrengt dat zij vier tot zes keer per dag een melding moet doen. Het college heeft toegelicht dat verzoekster niet iedere verstoring van het optimale verbrandingsproces hoeft te melden, maar slechts de verstoringen die leiden tot een zodanige onvolledige verbranding van de biomassa dat de gevolgen daarvan buiten de inrichting merkbaar zijn, bijvoorbeeld in de vorm van rookontwikkeling of houtgeur.

Rechtsvraag

Komt aan het belang van verzoekster bij schorsing van de last meer gewicht toe dan aan het algemene belang dat wordt gediend met de naleving van de op grond van artikel 17.2 van de Wm geldende meldplicht?

Uitspraak

Verzoekster heeft in de gronden van beroep aangevoerd dat de verbranding optimaal is bij een temperatuur van ongeveer 850 graden Celsius en dat bij een temperatuurdaling onder 400 graden Celsius mogelijk een houtlucht kan ontstaan. Ter zitting is duidelijk geworden dat de installatie al bij veel kleinere temperatuurdalingen om bijstelling vraagt en dat temperatuurdalingen van meer dan 450 graden niet aan de orde van de dag zijn.

Gelet hierop acht de voorzieningenrechter niet aannemelijk dat zich in de inrichting vier tot zes keer per dag een ongewoon voorval zal voordoen dat op grond van artikel 17.2, eerste lid, van de Wm moet worden gemeld, omdat verstoringen van het optimale verbrandingsproces, mits tijdig bijgestuurd, vaak niet tot emissies zullen leiden die buiten de inrichting merkbaar

zijn. Om deze reden bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat aan het belang van verzoekster bij schorsing van de last meer gewicht toekomt dan aan het algemene belang dat wordt gediend met de naleving van de op grond van artikel 17.2 van de Wm geldende meldplicht. De voorzieningenrechter heeft bij dit oordeel ook betrokken dat BEN niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van haar personele bezetting thans niet aan de meldplicht kan voldoen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1705

Zaaknummer: 202103959/1/R4

Wetsartikelen: 17.1 lid 1 Wm en 17.2 lid 1 Wm